

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶ παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν ἰδίαν ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 4 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 18

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Ἐν τούτοις, ἡ ἀγγελὴ αὐτῆ τῶν πιθήκων, ἡ ὁποία ἐνεφανίσθη μετὰ τὸ γεῦμα τῆς μεσημερίας, ἐξηφανίσθη περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ᾧ ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, ὁ Κάμης καὶ ὁ Λάγγας ἐβάδιζαν κατὰ μῆκος ἀρκετὰ εὐρείας ἀτραποῦ, ἡ ὁποία ἐξετείνετο εἰς διάστημά πολλῶν χιλιομέτρων.

Ἄν ἔπρεπε νὰ εἶνε κάπως εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν εὐκολίαν τοῦ εὐδάτου τούτου δρόμου, ἔπρεπε νὰ εὐχόμενοι καὶ τὴν συνάντησιν τῶν ζώων, τὰ ὁποία βεβαίως τὸν εἶχαν σχηματίσει.

Ἦσαν δύο ρινόκεροι, τῶν ὁποίων ὁ παρατεταμένος μυκηθμὸς ἠκούσθη ὀλίγον πρὸ τῆς τετάρτης ὥρας, ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Ὁ Κάμης ἐνόησεν ἀμέσως περὶ τίνας πρόκειται, καὶ ἐνεύσεν εἰς τοὺς συντρόφους του νὰ σταματήσουν.

— Κακὰ ζῶα αὐτοὶ οἱ ρινόκεροι! . . . εἶπεν ἀναλαμβάνων τὴν καραμπίναν, ἡ ὁποία ἐκρέματο εἰς τὴν ἀπὸ τὸν ὠμόν του.

— Πολὺ κακὰ, ὑπέλαβεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ καὶ ἔμως τὰ ζῶα αὐτὰ εἶνε φυτοφάγα . . .

— Ἀλλὰ καθόλου ἡμέρα, προσέθεσεν ὁ Κάμης.

— Τί θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Θὰ προσπαθήσωμεν νὰ περάσωμεν χωρὶς νὰ μάς ἰδοῦν, ἀπειρήθη ὁ Κάμης, ἢ τουλάχιστον νὰ κρυφθοῦμεν ἕως νὰ περάσουν αὐτοί . . . Ἐἶνε πιθανόν νὰ μὴ μάς ἰδοῦν . . . Ὅπωςδὴποτε, ἄς εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ πυροβολήσωμεν, διότι, ἂν μάς ἀνακαλύψουν, θὰ μάς ριχθοῦν . . .

Ἐπεθεωρήθησαν αἱ καραμπί-

ναι καὶ τὰ φυσίγγια ἐτοποθετήθησαν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἠμποροῦν νὰ ναυαγῶνται γρήγορα. Ἐπειτα, ἐξεληθόντες ἐκ τῆς ἀτραποῦ καὶ οἱ τέσσαρες, ἐκρύφθησαν ὑπισθεν τῶν φυλλωμάτων.

Μετὰ πέντε λεπτά οἱ μυκηθμοὶ ἐγίναν ἐντονώτεροι, καὶ τὰ τερατώδη κηλιδίμα ἐπεφάνησαν. Ἐβίβαν ὀλοταχῶς, μετὰ τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, μετὰ τὴν οὐρὰν διπλωμένην ἐπὶ τῶν νώτων, τὰ ζῶα ταῦτα τὰ ἔχοντα μῆκος τριῶν καὶ τεσσάρων μέτρων, αὐτὰ ἄρτια, κόδας κοντοὺς καὶ

ραϊβοῦς, ρύγχος ἀκρότομον καὶ ὀπλισμένον μ' ἕν μόνον κέρατον, ἱκανὸν νὰ δώσῃ κτυπήματα φοβερά. Τῶσθ δὲ εἶνε ἡ ἰσχύς τῶν σιαγῶνων τῶν, ὥστε οἱ ρινόκεροι εἴμποροῦν νὰ μασοῦν κάρτους μετὰ τὴν ἀγκυρωτὰ φύλλα, ἀπαράλλακτα ὅπως οἱ ὄνοι τρώγουν τὸ γαιθουράκι καὶ ὄν.

Τὸ ζεῦγος ἐσταμάτησεν ἀποτόμως. Ὁ Κάμης καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἀμφέβαλλον πλέον ὅτι ἀνεκαλύφθησαν.

Ὁ εἰς τῶν ρινοκέρων, — θηρίον μετὰ δέρμα ρινοῦν καὶ τραχὺ, — ἐπλησίασε πρὸς τοὺς θάμνους.

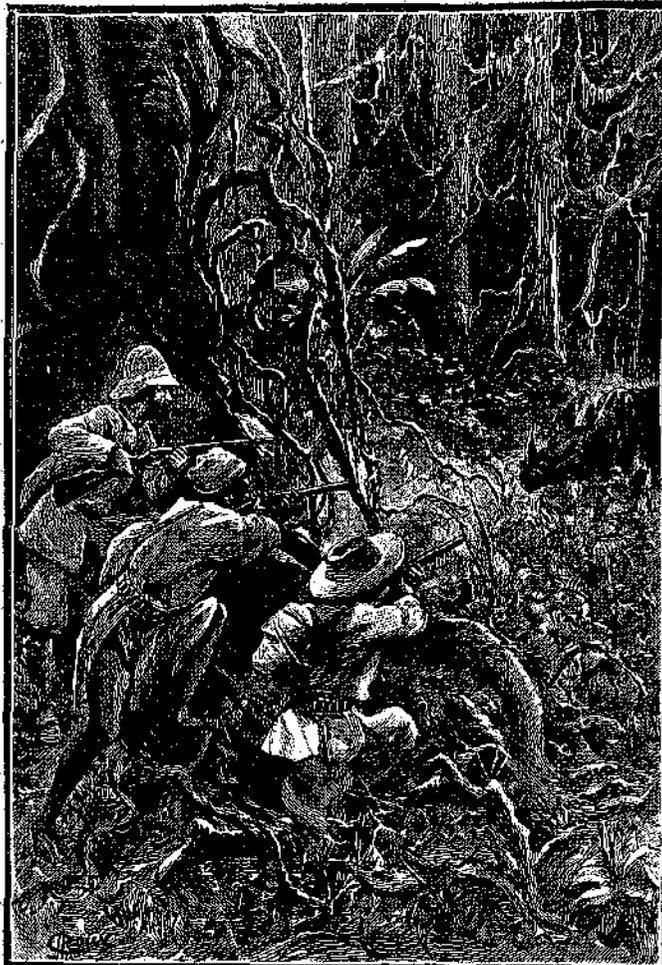
Ὁ Μὰξ Οὐμπέρ τὸν ἐσκόπευσε.

— Πρόσεξε νὰ κτυπήσῃς ἐπὶ κεφάλι! . . . τῷ ἐφώνησεν ὁ ὀδηγός.

Ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμὸς, ἔπειτα δευτέρος, ἔπειτα καὶ τρίτος. . . Ἀλλ' αἱ σφαῖραι μόλις εἰσεχώρουν εἰς τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα δέρματα, καὶ ἐπήγαιναν ὅλα χαμέναι. Οὐτε τὰς ᾗσθάνοντο καὶ οἱ ρινόκεροι!

Τὰ ζῶα ταῦτα, ἐκ τοῦ εἶδους τῶν «κετλὰς», μετὰ δέρμα ὑπέλευκον καὶ σχεδὸν ἀτριχον, ἐξεκώφαινον τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοὺς μυκηθμοὺς τῶν. Οἱ πυροβολισμοὶ οὐτε τοὺς ἐφόβισαν, οὐτε τοὺς ἐσταμάτησαν, καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ εἰσελάσουν εἰς τὴν λόχμην.

Βεβαίως, ὁ σωρὸς ἐκεῖνος τῶν κλάδων τῶν φύλλων καὶ τῶν ἀκανθῶν δὲν θὰ παρουσίαζε πρόσκομμα σοβαρὸν εἰς τὰ ἰσχυρὰ ταῦτα ζῶα. Εἰς μίαν στιγμὴν, τὰ πάντα θὰ κατεστρέφοντο, θὰ καταπατοῦντο, θὰ συνετρίβον-

« Ἀντήχησεν εἰς πυροβολισμὸς, ἔπειτα δευτέρος, ἔπειτα καὶ τρίτος. » (Σελ. 137, στήλ. γ')

το... 'Αφ' ου με τωση δυσκολιαν διεφυγον τους ελεφαντας της πεδιάδος, ο Κάμης και οι σύντροφοί του θα εγλύτωναν τώρα από τους ρινοκέρους του Μεγάλου Δάτους;... Τά παχύ-δεσμα, τα έχοντα ρίνα ως προβοσκίδα, ήσαν ίσα κατά την δύναμιν με τα παχύδεσμα, τα έχοντα ρίνα ως κέρατον... 'Επειτα εδω, δέν υπήρχεν η συστοιχία εκείνη των δένδρων, η πυκνή και ισχυρά, η οποία έφραζε τον δρόμον των ελεφάντων, όταν ήθέλησαν να εισορμήσουν εις το δάσος... 'Αν ο οδηγός, ο Τζών Κόρτ, ο Μάξ Ουμπέρ και ο Λάγγας επεχειρουν να τραπούν εις φυγήν προς τδ βάθος της λόχμης, οι ρινοκέροι θα τους κατεδίωκον και θα τους εφθαναν. Τά δίκτυα των κισσών θα επεβράδυναν τδ τρέξιμόν των, εν ω όπισθεν οι ρινοκέροι θα επήρχοντο ως θύελλα... 'Εν τω μέσω της λόχμης εκείνης, υπήρχον εν τούτοις μερικά δένδρα. Μεταξύ των άλλων, εν πελώριον βασοδάθ θα παρείχεν ασφαλές καταφύγιον, αν κατέρθωναν ναναρριχηθούν μέχρι των πρώτων του κλάδων. 'Επρόκειτο δηλαδή να επαναληφθῆ εδω ε,τι έγινε και εις τον γήλοπον των ταμαρινιδένδρων. Τδ έγχείρημα τότε δέν επέτυχε, και ένθυμώμεθα τδ ολέθριον τέλος του Πορτογάλου' άρ' γε υπήρχεν έλπις να επιτύχη εδω; Πολύ πιθανόν, διότι τδ βασοδάθ είχεν ύψος και πάχος ικανόν ναντισταθῆ εις την προσβολήν των ρινοκέρων. 'Η πρώτη όμως διακλάδωσις του δένδρου διηνοίγετο εις ύψος πενήτηκοντα τού-λάχιστον ποδών υπεράνω του εδάφους, ο δε κορμός του, έξογκοόμενος εις σχήμα κολοκύνθης, δέν παρείχε καμμίαν έξο-χην, δι' α να πιασθῆ τδ χέρι, η να εύρη στήριγμα τδ ποδι. 'Ο οδηγός ένόησεν ότι θα ήτο ματαιοπονία να επιειρηθουν τοιαύτην αναρρίχησιν. 'Ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ επερίμεναν την απόφασιν του. Την στιγμήν εκείνην, οι θάμνοι οι οποίοι περιέβαλλον την άτραπόν, άνεινήθησαν, και η μεγάλη κεφαλή του παχύδεσμου έπαρουσίασθη. Τότε άντήχησεν ο δεύτερος πυροβολισμός. 'Ο Τζών Κόρτ δέν υπήρξεν εύτυχέστερος από τον Μάξ Ουμπέρ. Η σφαίρα εισδύσασα επιπολαιώς εις τον ώμον, δέν επροξένησεν ειμή ένα ούρλιασμα φοβερώτερον εκ μέρους του ζώου, του οποίου η όργη ηξήσεν ένεκα του πόνου. Δέν όπισθοχώρησεν' απεναντίας με τεραστίαν όρμην έρρίφθη κατά της λόχμης, εν ω ο άλλος ρινοκέρας, μόλις διγθεις από μίαν σφαίραν του Κάμη, ήτοιμάζετο να τον ακολουθήση. Ούτε ο Μάξ Ουμπέρ, ούτε ο Τζών Κόρτ, ούτε ο οδηγός δέν έλαβαν καιρόν να ξαναγεμίσουν τας καρμαβίνας των.

Να φύγουν κατά διαφόρους διευθύνσεις, να διασκορπισθούν μέσα εις τα δένδρα, ήτο πολύ άργά. Το ένστικτον της αυτοσυντηρητέως τους ώθησε και τους τρείς, μετά του Λάγγα, να καταφύγουν όπισθεν του κορμού του βασοδάθ, ο όποιοσείς την βάσιν του είχε περιφέρειαν έξ τουλάχιστον μέτρον. 'Αλλ' όταν ο πρώτος ρινοκέρας θα έτριγύριζε τδ δένδρον, και όταν ο δεύτερος θα τον ήκολούθει, πώς θαπέκρουον την διπλήν ταύτην επίθεσιν; — Διάβολε! έκκμεν ο Μάξ Ουμπέρ. — Θεέ, να λέγης καλλίτερα! απέκρίθη ο Τζών Κόρτ. Και ήτο φανερόν, ότι, έπρεπε ναποβάλουν πάταν έλπίδα σωτηρίας, αν δέν επενέβαινεν η Θεία Πρόνοια. Τδ βασοδάθ, από άθσην φοβεράν εισείσθη μέχρι των ριζών του, ώστε πραγματικώς εκινδύνευσεν να άποσπασθῆ εκ του εδάφους. 'Ο ρινοκέρας, ο όποιος είχε δώση την άθσην, έξαφνα έσταμάτησεν. Είς έν μέρος, όπου ο φλοιός του κορμού ήτο σχισμένος, εισήλθε τδ κέρατόν τον όπως η σφήνχ του ξυλοτόμου εις τδ ξύλον, και έχώθη βαθειά ως ένκ πόδα. Τδ ζώον κατέβηλ ν ισχυράς προσπάθειας δια να το άποσπάση, άντιστηριζόμενον επί των ποδών και σείον μανιωδώς την κεφαλήν, αλλά δέν το κατώρθωσεν. 'Ο άλλος ρινοκέρας, ο όποιος έποδοπάτει την λόχμην λυσσωδώς, έσταμάτησε κ' εκείνος, θα ήτο δε αδύνατον να φκντασθῆ κανεις την μανίαν και των δύο. Τότε ο Κάμης, έρπων περίξ του δένδρου, επροχώρησε με τρόπον και προσεπάθησεν να ιδῆ τί συμβαίνει... — Φύγετε!... φύγετε!... εφώναζε σχεδόν άμείσως. Τον ένόησαν μάλλον παρά τον ήκουσαν. Χωρίς να ζητήσουν εξηγήσεις, ο Μάξ Ουμπέρ και ο Τζών Κόρτ, παρασύροντες τον Λάγγαν, ήκολούθησαν τον Κάμη, τρέχοντα εν μέσω των ύψηλων θάμνων. Με μεγάλην των έκπληξην, είδον ότι οι ρινοκέροι δέν τους εκυνηγούσαν. Και άφ' ου έτρεξαν με όλην την δύναμιν επί πέντε λεπτά της ώρας, έσταμάτησαν εις έν νεύμα του οδηγού. — Τι συνέβη λοιπόν; ηρώτησεν ο Τζών Κόρτ, μόλις ήμπαρσε νανακνεύσθη. — Τδ ζώον δέν μπόρεσε να βγάλῃ τδ κέρατόν του από τον κορμόν του δένδρου! απέκρίθη ο Κάμης. — Σώπα! ανέκραξεν ο Μάξ Ουμπέρ. Καλέ αυτός εις ο Μίλων ο Κροτωνιάτης των ρινοκέρων!... — Και θα τελειώση όπως και ο ήρωας αυτός των 'Ολυμπιακών Αγώνων! προσέθεσεν ο Τζών Κόρτ. 'Ο Κάμης, όλιγον φροντίζων να μάθη ποιος ήτο ο διάσημος αυτός άθλη-

της της αρχαιότητας, ησκέσθη ναποκρ.θῆ: — Τελοσπάντων... σάοι και άβλαβείς κάλιν... αλλά έχάσαμεν άδικα τέσσαρα—πέντε φυσείκια. — Είπε τώσφ μάλλον λυπηρόν, καθ' όσον, αν δέν άπατώμικι, ο ρινοκέρας τρώγεται! είπεν ο Μάξ Ουμπέρ. — Πραγματικώς, απέκρίθη ο Κάμης, μολονότι τδ κρέας του έχει μια δυνατή μυρωδιά μωσχίλας... 'Ας τον άφίσωμεν εκεί που ειπε. — Να βγάλῃ τδ κέρατό του με την ήσυχία του! προσέθεσεν ο Μάξ Ουμπέρ. (*Επειτα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΔΟΣΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

'Αγαπητοί μου,

ΕΝ ΕΙΝΕ ΒΕΒΑΙΑ ΑΝΑΓΚΗ να σας είπω, πόσος εις ο φίλος μας, ο όποιος μου έγραψε μίαν επιστολήν. 'Αρκει να μάθετε τδ θέμα της επιστολής του, εις την όποιαν θάπαντήσω δημοσία, διότι νομίζω ότι ενδιαφέρει όλους τους νεαρούς αναγνώστας. 'Ο φίλος μας αυτός μου γράφει, ότι διατρέχει τδ δέκατον ογδοον έτος της ηλικίας του' ότι έχει ένα αδελφόν μεγαλύτερόν του κατά έξ η επτά έτη' ότι με τον αδελφόν του αυτόν έφιλονείκησε μίαν ήμέραν, διότι επέμενε, ότι τδ χρέμα εις τδ π'αν εις τον κόσμον και ότι δι' αυτού άποκτάται και δόξα και κάθε καλόν' ότι αυτός, — ο έπιστολογράφος, — φύσει φιλόδοξος και υπέρ π'αν άλλο άγκυών την πατρίδα του, άντέλεγεν ότι ο πλούτος εις μη δέν άπέναντι της δόξης, την όποιαν προσπόρίζει η μετ' αγάπης θεραπειά της πατρίδος' ότι εις την συζήτησιν αυτήν έλαβε μέρος και ένας κύριος άνεπιτυγμένος, πρῶην δήμαρχος, ο όποιος τον απεκάλεσε βλάκα, διότι είχε τοιαύτας ιδέας' ότι αν η γνώμη του αδελφού του, ο όποιος στερεΐται παιδείας, τον άφηκεν αμετάκτιστον, η γνώμη όμως του έμπεύρου και εύπαιδευτου κυρίου, ο όποιος έχρημάτισε και δήμαρχος, τον ένέβαλεν εις κάποιαν άνησυχίαν' και ότι, τέλος, έλαβε τδ θάρρος να μου γράψῃ και να μ' έρωτήσῃ «πεποιθώς, λέγει, ότι υμεις κάλλιον παντός άλλου δύνασθε να κρίνετε, και τούτο γνωρίζω εκ των έν τῇ Διαπλάσει δημοσιευμάτων σας.» Δέν ηξέστω αν ήμπορώ να κρίνω «κάλλιον παντός άλλου» άλλ' άφ' ου

ο έρωτών έχῃ αυτήν την πεποιθήσιν, και άφ' ου τδ έρωτήμά του εις τώσον ένδι-αφέρον, όφειλω ναπαντήσω. Είπε φανερόν, ότι και ο αδελφός του φίλου μας και ο πρῶην δήμαρχος, άνήκουν εις την τάξην των λεγομένων πρακτικῶν ανθρώπων. Και ο ένας και ο άλλος έχουν την ιδέα, ότι ο πλούτος εις τδ π'αν, και ότι επομένως όφειλει έκκτος να έργασθῃ και να καταβάλῃ π'ασαν προσπάθειαν με σκοπόν να τον άποκτήσῃ. 'Αλλ' ο πλούτος δέν εις τελικώς σ κ ο π ό ς, παρά μόνον δια τους παραλόγους φιλαργύρους. Διά τους άλλους ανθρώπους, τους λογικούς, ο πλούτος εις άπλοῦν μέσον. «Διά του πλούτου, —λέγει και ο αδελφός, — άποκτάται και δόξα και κάθε καλόν.» Τούτο σημαίνει, ότι δέν άρκει να ηξέστω κανεις πώς άποκτάται ο πλούτος, αλλά και πώς χρησιμοποιείται. Φίνεται δε ότι και τα δύο ηξέστω οι λεγόμενοι πρακτικοί άνθρωποι. Να σας ειπώ την αλήθειαν, δέν μου φαίνονται και τώσον κακεί οι πρακτικοί άνθρωποι! 'Επί τέλους, και αυτοί οι μεγάλοι εύεργέται του 'Εθνους, οι Ζάκπαι, οι Συγγροί, οι 'Αβέρωφ, οι Βαλλιάνοι, και τώσοι άλλοι, οι όποιοι απέκτησαν δόξαν αιωνίαν, όχι δια τδ πλοῦτή των, αλλά δια την φιλοπατρίαν των, —τί άλλο ήσαν παρά πρακτικοί άνθρωποι, γνωρίζαντες πώς ναποκτήσσουν πλούτον και πώς να τον χρησιμοποιήσουν; «'Όσοι λοιπόν έχει άδικον ο φίλος μας έπιστολογράφος; 'Αρα εις βλάξ, κατά την φράσιν του πρῶην δημάρχου, ο εύγενής όνειροπόλος, ο ποιητικώς έφηβος, ο άγαπών υπέρ π'αν άλλα την 'Ελλάδα, ο περιφρονών τον πλοῦτον, ο όνειρευόμενος να δοξασθῃ μίαν ήμέραν δοξάζων την πατρίδα του, αναδεικνυόμενος εις την πιστήν, την όλοψυχον, την αφιλοκερδῆ και αυτατάρνητον ύπηρεσίαν της, είτε ως ποιητής, είτε ως συγγραφέας, είτε ως πολιτικός, είτε ως στρατιώτης;... Ου ήτο σκληρόν και άδικον να το είπωμεν! Διότι τοιαύτα εύγενή αισθήματα δέν πρέπει να περιφρονούνται, και προπάντων δέν πρέπει ναποθαρρύνονται... 'Αν πολλοί πρακτικοί άνθρωποι άνεδειχθσαν μεγάλοι και ένδοξοι, αλλά και πόσο εκ των μεγάλων και των ένδοξων άνδρῶν δέν ήσαν καθόλου πρακτικοί! Διότι, «πολλοί τον πλοῦτον έμίσησαν...» 'Ω, ναί! πόσο περιεφρόνησαν τδ χρέμα, και διήλθον ζωην στερήσων, και υπέστησαν ως μάρτυρες τδ πάνδεινα, άνταμειψθέντες μόνον δια της δόξης, δια της ύστεροφημίας! 'Αν ήθελαν και αυτοί, δέν ήμπορούσαν τάχα να έργασθουν ως έμποροι, ως βιομήχανοι, ως τεχνίται, και ναποκτήσουν την άνεσιν και την εύτυχίαν των άλλων άγα-

θῶν έργατων; 'Επροτίμησεν όμως ναπολακτίσουν τάραχθ τοῦ κόσμου και ναφερωθουν εις την κλίσιν των, εις τδ δεινόν των, και δια της θελήσεως, ένικησαν και αυτοί, και απέκτησαν πολύ περισσότερα από τους άλλους... Φαίνεται λοιπόν ότι έχουν δικίον και οι δύο, και οι πρακτικοί άνθρωποι και οι όνειροπόλοι. 'Αλλ' ο νέος, ο έποίος θέλει γνώμωνα και έδηγόν του βίου του, ήμπορεί να παραδειγματισθῆ από παντού. 'Ας άνήκη εις τους εύγενείς όνειροπόλους, ως ένθουσι' εις τδ παράδειγμα εκείνων, οι όποιοι έθυσίασαν τα πάντα χάριν μιας ιδέας, άλλ' ως μη περιφρονῆ δλωσδιόλου και τδ παράδειγμα των πρακτικῶν. Τδ κατ' έμέ, τέλειος άνθρωπος εις εκείνος, ο όποιος, χωρίς να θυσιάζῃ τδ ιδανικά του, χωρίς να συνθηκολογῇ με την συνειδήσιν του, χωρίς να κατασιγάῃ τας εύγενείς του όρμιας, εργάζεται όμως πρακτικῶς τατα και δι' όλων των έντίμων μέσων προς άπόκτησιν του πλούτου εκείνου, ο όποιος θά τῷ χρησιμεύσῃ δια την ταχυτέραν και ασφαλεστέραν προζυματοποίησην των όνειρων του

Σας άσπάζομαι, ΦΙΛΙΔΟΝ

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
ΘΕΜΑ: 'Οφοκατάλογος (Μορμ)

Του χρόνου, — 1 Φεβρουαρίου 1903. —θα έορτάσω την Εικοσιπενταετηρίδα μου. 'Ας υποθέσωμεν λοιπόν, — άπλή ύπόθεσις, — ότι πρόκειται να δώτω και ένα μέγα γεύμα, εις τδ όποϊον θα προσκαλέσω τους συνεργάτας μου και τους συνδρομητάς μου. Είς τδ έπίσημα γεύματα, καθώς ξεύρετε, ο κατάλογος των φαγητῶν (όφοκατάλογος, menu) εις απαραίτητος. Τυπώνεται, λιθογραφείται η και ζωγραφίζεται με τδ χέρι εις κρυφόν και πολυτελές χαρτί, γίνονται δε τώσα άντιτυπα όσοι εις οι προσκεκλημένοι, διότι καθεις παραλαμβάνει τδ ιδικόν του εις άνάμνησιν. Πάντοτε ο κατάλογος αυτός εις ειςονογραφημένος, και η εικῶν η όποία τον στολιζει εις σχετική με την έορτήν και την περίστασιν, δια την όποιαν διδεται τδ γεύμα. Συνήθως η εικῶν ζωγραφίζεται εις τδ επάνω μέρος του καταλόγου, η εις τδ πλόγιον, η και γύρω-γύρω, ως πλαίσιον, ώστε να υπάρχη εις τδ μέσον τόπος δια την αναγραφην των φαγητῶν. Αυτό άφίνεται εις την διάθεσιν και τδ γούστο του καλλιτέχνου. Μέρος δε της εικῶνος, άποτελεῖ πάντοτε η λέξις ΜΕΝΟΥ, με καλλιτεχνικά στοιχεία σχηματισμένη. 'Επειδή όμως δέν μου άρέσουν αι γαλλικαι λέξεις, και επειδή ο κατάλογος του ύποθετικού μου γεύματος θα εις

συντεταγμένας ελληνιστί, δι' αυτό προτιμά την λέξιν ΟΥΦΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ. Πρόκειται λοιπόν, όσοι ειςεύρετε ζωγραφικήν και επιθυμαίτε να λάβετε μέρος εις τούτον τον Διαγωνισμόν, να ζωγραφίσετε ένα 'Οφοκατάλογον δια τδ γεύμα της Εικοσιπενταετηρίδος μου. Η εικῶν που θα βάλετε πρέπει να εις σχετική με την Διάπλασιν και με την Εικοσιπενταετηρίδα. Πώς θα εις ακριβώς, δέν ήμπορά να σας όρίσω, διότι αυτό άφίνεται εις την φαντασίαν και εις την έμπνευσιν του διαγωνιζόμενου. Θα κάμετε την Διάπλασιν; τον 'Ανανίαν με τας αδελφάς του; τδ Γραφετόν μου; κανένα όμιλον συνδρομητῶν; κανένα ευμορφον σύμπλεμα τόμων και φυλλαδίων; τίποτε άλλα εμβλήματα σχετικά, άνθη, σημαίας, στεφάνια, ενετικούς φανούς;... Σας επαναλαμβάνω, ότι αυτό εις δική σας δουλειά' η δε δική μου εις να βραβεύσω και να δημοσιεύσω έκείνον από τους 'Οφοκαταλόγους, ο όποιος θα έχῃ την καλλιτέραν ιδέα ν και την καλλιτέραν έκτέλεσιν. Οι ειδικοί όροι του Διαγωνισμού εις οι εξής: Α'. — Η εικῶν δέν πρέπει να εις μεγαλύτερα από τδ ήμισυ της σελίδος της Διαπλάσεως, συμπεριλαμβανομένου και του λευκού χώρου, ο όποιος θα μείνη δια την αναγραφην των φαγητῶν. Β'. — Η εικῶν πρέπει να εις ζωγραφισμένη με μ α υ ρ ο ν χρώμα, επάνω εις ασπρον χαρτί (με μελάνην, η με κρυφόν πολύ μαύρον, η με σέπια, η με σινικήν μελάνην.) Χρωματισται εικῶνες άποκλείονται. Γ'. — Τδ όνομα του διαγωνιζόμενου, η τδ ψευδώνυμόν του (αν θέλη να διαγωνισθῆ υπό ψευδώνυμον,) πρέπει να υπάρχη εις μίαν γωνίαν της εικῶνος. 'Ανώνομα έργα δέν εις δεκτά. Δ'. — Η εικῶν πρέπει να συσκευασθῆ καλώς έντὸς χαρτονίου, ώστε να φθάσῃ εις τδ Γραφετόν μας εν καλή καταστάσει. Λερωμένοι η ζωρωμένοι εικῶνες δέν θα ληφθουν υπ' όψει. Ε'. — Βραβεία θάπονηθηθουν τὰ ώρισμένα δι' όλους τους μικρούς Διαγωνισμούς' τὰ όποια βλέπε εις τδ Ε'. Κεφάλαιον του 'Οδηγού (φυλλ. 1ον, σελ. 11.) Σ'. — Δέχομαι εικῶνας δια τον Μικρόν Διαγωνισμόν της Ζωγραφικής μέχρι της 30 'Ιουνίου ε. ε.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

Ένα βράδυ, η Μαρία εκάθητο με τον πατέρα της κοντά 'στο τραπέζι.

Είχαν ένα χρυσοδεμένο τόμο της « Διαπλάσεως » και τον εφύλλολογούσε για να βλέπη τις εικόνες. Ο πατέρας της πάλι εδιάβαζε ένα βιβλίο δικό του, χωρίς εικόνες αυτό.

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί ευχαρίστησι βρίσκουν οι μπαμπάδες, να διαβάζουν βιβλία χωρίς εικόνες! έλεγε με τον νουν της η Μαρία. Τι καταλαβαίνουν μόνον από τα γράμματα;...

Και επειδή δεν ήθελε νάνησυχρήση τον πατέρα της, εσυλλογίσθη να υπάγη και να ερωτησή γι' αυτό τον αδελφόν της.

Όμως καθώς έκαμε να σηκωθή, μπάμ! της πέφτει με κρότο η καρέκλα της.

Η κυρία Τρομάρα εκατατρόμαξε, εκαρφώθη 'στη θέσι της, και δεν έτολμούσε ούτε να γυρίση διά να κυττάξη όπισω της.

— Μάνα μου! εφώναξε κάποιος κλέφτης θα είνε βέβαια από κάτω από την καρέκλα.

— Και γιατί όχι ρινόκερως; της είπεν ο πατέρας της για να την περιπαίξη.

— Άλήθεια, λέτε να είνε ρινόκερως; ρωτῶ με τρεμούλα η Μαρία.

Φαντασθήτε! από τὸ φόβο της δλα τα έπερνε 'στο σοβαρό, και δεν έννοούσε ούτε πότε την περιπαίζουν!..

(Συνέχεια προσεχώς.)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

Τρομαγμένη από τὸ ἄγριον ὕψος τῶν σκύλων, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο πλησίον τῶν κυριῶν τῶν, ἡ Μίς ἐτραβούσε τὸν Γκὺ ἀπὸ τὸ φόρημα.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἤμπορούσε νὰ διαρκέσῃ πολλὴν ὥραν, ἂν ὁ Γκὺ δὲν ἐδειγνεν εἰς τοὺς μαύρους τὰ σιγάρα του.

Ἐσκέφθη ὅτι ἦτο καιρὸς νάρχησῃ τὰς διαπραγματεύσεις, ὁμιλῶν γλώσσαν φανταστικὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ ἄκραταιοὶ τοῦ δὲν ἐνόησαν οὔτε λέξιν, — καὶ μετὸ δίκης των.

Τῶνόντι, ὁ νέος εἶχε συμφωνήσῃ μετὴν Μίς νὰ μὴ μεταχειρισθῶν εἰς τὸ Βατλαπῆ οὔτε γαλλικὰ οὔτε ἀγγλικὰ, ὥστε οἱ ἰθαγενεῖς, ἂν τυχὸν ἐγνώριζαν καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς γλώσσας, νὰ εἴμπορῶν νὰ ὁμιλοῦν ἐλευθέρως ἐνώπιόν των.

Ἄμα εἶδαν τὰ σιγάρα, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Γκὺ προσέθηκε καὶ μερικὰ ὕλινα κοσμηματα, οἱ Ζουλοὺ ἤμείρωσαν.

Τότε ὁ « Ἰντούνας » ἡ ἀρχηγὸς τοῦ χωρίου, γέρων με εὐρωστον σώμα, ὑπε-

κλίθη ἀπὸ δύο φορές ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων εἰς τὴν γλώσσαν του καὶ με φωνὴν λαρυγγώδη:

— Σα κοῦ ρόνα! (Καλῶς ἤλθατε!)

Ἀλλὰ βλέπων ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν ἐννοούσαν, κατέφυγεν εἰς τὰ ὀλίγα ἀγγλικὰ, τὰ ὁποῖα ἐτραύλιζε:

— Where do you come from? (Ἀπὸ ποῦ ἐρχεσθε;)

Οἱ ξένοι ἐτήρησαν τὸ ἴδιον ἀδιάρητον ὕψος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν. Καὶ τότε ὁ Ἰντούνας εἶδεν, ὅτι ἐπρεπε νάρχεσθῃ εἰς τὴν παντομίμην.

Ἐν ᾧ αἱ γυναῖκες ἐδοκίμαζαν ἤδη βραχιόλια καὶ περιδέρανα, οἱ ξένοι, κατὰ πρόσκλησιν τοῦ Ἰντούνας, εἰσῆλθον εἰς τὸ κρᾶαλ του. Ἠνγκάσθησαν νὰ σκύβουν πολὺ διὰ νὰ περᾶσουν ἀπὸ τὸ στενὸν καὶ χαμηλὸν ἄνοιγμα.

Προσποιούμενοι ἀταραξίαν, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶχον, — κάθε ἄλλο!.. — καὶ χαμηλώνοντες συχνὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀπὸ φόβον μήπως ἡ ἀγωνία των ἤθελεν ἀναγνωσθῆ εὐκόλως ἐντὸς αὐτῶν, ἐδέχθησαν νὰ πῶν εἰς δοχεῖον ξύλινον καθαρῶτατον, οὐ τ γ υ ἄ λ α ν, ἐξάισιον ἐγχώριον ζῦθον, κατασκευαζόμενον ἀπὸ

ἐν εἶδος κέχρου, ὀνομαζόμενον «ἀμπελέ».

Εἰς τὸν παραμικρὸν κρότον βήματος, οἱ δυστυχεῖς Ἰνδοὶ ἠσθάνοντο συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν μετὰ κόπου συνέκρυπτον.

Δὲν θὰ ἐνεφανίζετο ἀρᾶ γὰρ ὁ Σελέσκος καὶ δὲν θὰ ἐπαρξενεῖτο διὰ τὴν ἀπρόοπτον παρουσίαν τῶν ξένων εἰς τὸ Βατλαπῆ, συμπίπτουσαν μετὴν ἀρπαγὴν τῶν μικρῶν λευκῶν;... Δὲν θὰ ὑπωπευετο ἐν μέρει τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν θὰ ἐπρόκάλει τὴν ὀργὴν τῶν συμπολιτῶν του κατὰ τῶν τολμηρῶν λευκῶν, τῶν ὁποίων θάπεκαλυπτε τὴν δουλιότητα;...

Ἄν ὁμως ἀντὶ τοῦ Σελέσκου, ἐβλεπαν ἐξαφνα εἰς τὴν θύραν τοῦ κρᾶαλ τὰς μικρὰς προσφιλεῖς αἰχμαλώτους;... Ὡ, ποῖα χαρὰ καὶ ὁποῖα ἠσυχία ἂν ἐμάνθων ἐν εὐρίσκονταί ἐκεῖ!..

Ἄλλ' οὔτε ὁ Σελέσκος, οὔτε ἡ Εἰρήνη, οὔτε ἡ Λενέττα εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, ὅπου ὁ γέρον ἀρχηγὸς ἐξηκολούθει εὐσυνειδήτως νὰ παῖξῃ τὴν παντομίμην του, — παντομίμην μετρία πρῶσωπα, εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐπαίξε τὸν κυριώτερον ρόλον.

Ἐνα καὶ τὸν αὐτὸν πόθον εἶχον οἱ ψευδο-Ἰνδοὶ: νὰ περιέλθουν τὸ Βατλαπῆ.

Καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ξένων του, ὁ Ἰντούνας, ἐγερθεῖς, τοὺς προσεκάλεσε μ' ἐν νεύμα περιστροφικόν, πολὺ εὐνόητον, νὰ κάμουν τὸν γῦρον τοῦ χωρίου.

Ἐσπευσαν νὰ τον ἀκολουθήσουν.

Τὰ διαπεραστικά των βλέμματα ἐξηρεύων τὰ βᾶθη δλων τῶν καλυβῶν. τῶν ὁποίων αἱ θύραι ἔχαινον ἐρθάνοικτοι εἰς τὸν ἥλιον. Περιεργάζοντο καὶ τὴν ἐλαχίστην γωνίαν με μεγάλην προσοχήν, ἡ ὁποία ἔκαμνε τὸν Ἰντούναν νὰ ὑπερηφανεύεται.

Ἄλλὰ οὔτε ἴχνος Σελέσκου, οὔτε ἴχνος κορασίαν, πουθενά...

Με λύπην θανάσιμον, οἱ δύο Ἰνδοὶ ἐγύρισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ κρᾶαλ.

«Ἄν δὲν ἦσαν εἰς τὸ Βατλαπῆ, ποῦ νὰ ἦσαν τὰ κορίτσια;»

Τὸν ἀγωνιώδη τούτον στοχασμὸν ἀντήλλαξαν με βλέμμα ταχύ.

Τριγύρω των, τὰ ἀραπάκια, τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχὰς εἶχαν τρομάξῃ, ἐπῆραν τῶρα θάρρος καὶ ἐκυλίοντο εἰς τὸ χῶμα.

Ἐξαφνα, μία παιδικὴ φωνὴ ὑψώθη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ κρᾶαλ.

— Λενέττα, εφώναξεν αὐτὴ ἡ φωνή: ἔλα νὰ ἴδῃς δύο Ἰνδοὺς...

Ἡ Μίς καὶ ὁ Γκὺ ἀνατρίχιασαν ἄλλ' ἀποφεύγοντες νὰ κυτταχθῶν, ἔκαμαν τὸ πρόσωπόν των ἀπαθές, ἀποφασισμένοι νὰ μὴ δεῖξουν τὴν παραμικρὰν συγκίνησιν, ὅταν θὰ ἐβλεπαν τὰ κοράσια.

Καὶ ἔστρεψαν ἀδιαφρόνως τὰ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ κρᾶαλ. Ἄλλὰ δὲν εἶδαν ἐκεῖ. παρὰ δύο ἀραπάκια ἀκίνητα, κρατούμενα ἀπὸ τὸ χεῖρ, καὶ φοροῦντα, ὅπως ὅλα τὰ μαύρα κοριτσάκια, ἀπλοῦν περιζῶμα ἀπὸ δέρμα λεοπαρδάλεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΖΗΤΩ ΤΟ ΤΡΑΝΣΒΑΑ!

Ἡ κυρία Παυλίνα, ἡ Λιάνα καὶ τὰ δύο δίδυμα εἶχον εὖρη τοὺς κυρίους Ρίσοικ, Λακῶς καὶ Μπάντζες, ὅταν ἦσαν ἀκόμη εἰς τὴν Λαίδουσιμθ.

Ἀπὸ τότε, ἡ γενναία μήτηρ καὶ τὰ τέκνα της εἶχον ἀκολουθήσῃ τὸ ἀπόσπασμα εἰς ἔλας του τὰς πορείας.

Τῶρα εὐρίσκοντο εἰς τὸ Βόσχωφ τοῦ Ἐλευθέρου Κράτους τῆς Ὁράγγης, πλησίον τῆς Κιμπερλέυ.

Ἀρχηγὸς τῆς ἐκστρατείας ἦτο ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρέιγ, ἀνδρεῖος γάλλος ἀξιωματικὸς, πολεμῶν ὑπὲρ τῶν Βόερς, ὅπως τῶσοι ἄλλοι ξένοι, συμπάθουντες τὸν εὐγενῆ λαόν, τὸν ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας του.

Ἦτο ἡ 6 Ἀπριλίου. Πρὸ τινῶν ἡμερῶν, ὁ στρατηγὸς Ζουμπέρ, ὁ ἐνδοξὸς νικητὴς τοῦ Ἀμαζούμπα, εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκ τῶν κόπων καὶ τῶν ἀσθενειῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἐπροξένησεν ὁ πόλεμος.

Ἡ ἀπώλεια ἦτο μεγάλη, καὶ τὸ πένθος ἐξεδηλώθη ἐθνικόν. Ἄλλ' ἡ δραστηριότης τοῦ προέδρου Κροῦγερ, τὸ ὠραῖον παράδειγμα τοῦ Σταίν, τοῦ Προέδρου τῆς Ὁράγγης, πολεμοῦντος μετὰ τῶν Βόερς, καὶ ἡ ἀνδρεία δλων ἐν γένει τῶν στρατηγῶν, διετήρησαν ἀδιάπτωτον τὸ ἠθικὸν τοῦ βοερικοῦ στρατοῦ.

Ὁ συνταγματάρχης Λακῶς καὶ ὁ λοχαγὸς Ρίσοικ δὲν εἶχον πληγωθῆ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου. Μόνον ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Λιάνας ἔλαβε μίαν

— Ἐμπρός!.. εφώναξεν. Ἦρχισαν νὰ πυροβολοῦν συνεχῶς καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. «Ἄναψε τὸ τουφεκίδι» κατὰ τὴν φράσιν τῶν στρατιωτῶν.

Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἐμάχοντο πλησίον τοῦ στρατηγοῦ των, ὁ συνταγματάρχης Λακῶς, ὁ λοχαγὸς Ρίσοικ καὶ ὁ Πέτρος Μπάντζες.

Διαφυγόντα τὴν προσοχὴν τῆς μητρὸς των, τὰ δύο δίδυμα, ὁμοια πρὸς δύο λεοντιδεῖς, προσέτρεχον λυσσαλέως, κραδαίνοντα τὰ τουφεκία των.

Τὴν στιγμὴν τοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ὁ πατήρ των καὶ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Λιάνας ἔπεσαν ταυτοχρόνως.

— Ζήτω τὸ Τράνσβαα! εφώναξεν οἱ δύο πληγωμένοι.

Ἡ Ἐλζα ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ προσεπάθησε νὰ τον σηκώσῃ.

— Χαῖρε! εἶπεν ὁ ἐτοιμοθάνατος με φωνὴν σβουμένην. Τὰ χεῖλη του ἀπατέθησαν εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κορασίου, καί' ἔπ'

Ἰπεκλήθη ἀπὸ δύο φορές ἔμπροσθεν ἐκάστου ξένου, λέγων: Καλῶς ἤλθατε! (Σελ. 140, στήλ. 6'.)

ἀμυχήν εἰς τὸν δεξιὸν βραχίονα, ἡ ὁποία εἶχεν ἤδη ἰατρευθῆ.

Ἄλλ' ἡ οικογένεια αὐτὴ δὲν ἐμελλε νὰ μείνῃ ἀβλαβὴς μέχρι τέλους... Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρέιγ, νομίμων τὴν θέσιν του ἀσφαλῆ, δὲν ἐπερίμενεν ἐπιθεσιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἐξαφνα τὸ ἀπόσπασμά του εὐρέθη περικυκλωμένον ὑπὸ τοῦ ἀγγλικῆ συντάγματος, τὸ ὁποῖον διεθῆθεν ὁ λόρδος Μίθουεν.

Δὲν ὑπῆρχε καμμία πιθανότης σωτηρίας. Ἄλλ' ὁ ἀτρόμητος στρατηγὸς ἐπροτίμησε νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ παραδοθῆ.

αὐτοῦ ἀπέδωκαν τὴν τελευταίαν πνοήν. Ἄγρια, ἡ μικρὰ κόρη ἐσηκώθη ἐπάνω καὶ ἀδειασε τὸ τουφεκί της κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Χάνας, ὀλίγον παρακάτω, γονατιστὸς, ἐσκόπευε με ψυχραιμίαν, ὑπὸ χάλαζην σφαιρῶν, τοὺς Ἀγγλοὺς ἐκείνους οἱ ὁποῖοί τον ἐπλησίαζαν.

Ἐξαφνα, κραυγὴ ὀδυνης καὶ ἀπογνώσεως ὑψώθη: ὁ στρατηγὸς εἶχε πληγωθῆ! Συγχρόνως ἐκινεῖτο ἐν λευκὸν μανδῆλιον, σημαίνον τὸ τέλος τῆς μάχης. Ὁ στρατηγὸς Βιλμπουά-Μαρέιγ εἶχεν ἀποθάνῃ. κτυπηθεῖς κατὰ τὴν ἀπὸ ἐκρηξίν ὀβίδος.

Ὁκτώ πτόματα κατέκειντο γύρω του. Ἄλλοι τόσοι πληγωμένοι ἐσύροντο μετὰς χειρὰς, διὰ νὰ διαφύγουν τὸν ἐχθρόν. (Ἔπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΝΗΣ (Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland)

ΑΛΩΠΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΣ

Ὁ διδάσκαλος τοὺς εἶχεν ἐξηγήσει πρὸ ὀλίγου τὸν γνωστὸν ἐκεῖνον μῦθον τοῦ Αἰσωποῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἀλώπηξ, βλέπουσα μὲ πόθον κατὰ σταφύλια ὠριμα καὶ ὀρεκτικώτατα, τὰ ὅποια ὁμως δὲν ἤμπορούσε νὰ φθάσῃ, ἀναφωνεῖ: «Ὁμορφες εἶσι εἰσίν!» (Εἶνε ἀκόμη ἀγουρίδες!)

— Βλέπετε, παιδιά μου, εἶπεν ὁ διδάσκαλος, εἰς ἐδῶ ἡ Ἀλώπηξ ἔκαμε, καθὼς λέγουσιν, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν. Εἶχε βέβαια μεγάλην δρεξίν νὰ γευθῇ τὰ ὠρία ἐκεῖνα σταφύλια ἐνόησεν ὅμως ὅτι ἡ κληματαριά ἦτο πολὺ ὑψηλὴ διὰ τὸ ἀνάστημάς, καὶ διὰ νὰ μὴ φανῇ ἐντροπισμένη, ἐπροτίμησε νὰ εἰπῇ μὲ περιφρονητικὸν τόνα ὕφος, ὅτι τὰ σταφύλια δὲν ἦσαν τοῦ γούστου της. «Πῶ! τὰ παληοστάφυλα!.. δὲν τα καταδέχομαι!» Ἔνα παιδί, ποῦ βλέπει παραδείγματα χάριν ἑστῆ βετρίνα τοῦ μαγαζιοῦ κανένα ξύλινο ἄλογο καὶ ἀπ' οὗ το κυτᾶξή καλά, φωνάζει ἔπειτα: «Δέν μου κάνει, εἶνε πολὺ μεγάλο!..» τὸ παιδί αὐτὸ ἁμοιάζει μὲ τὴν ἀλώπηκα τοῦ Αἰσωποῦ Μῦθου. Δέν ἔχει ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ γράσῃ τὸ ὠριανὸν ἄλογον, καὶ παρηγορεῖται μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

Ὅλη ἡ τάξις ἤκουε μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Ἀκόμη καὶ ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ὁ ὁποῖος συνήθως ἦτο πολὺ ἀπρόσεκτος, ἤκουε μὲ τὴν μεγαλύτεραν προσοχὴν τὴν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν τῆς Ἀλώπεως.

Ἀπ' οὗ ὁ διδάσκαλος ἐτελείωσε τὴν ἐξηγήσιν τοῦ μῦθου καὶ τοὺς εἶπε νὰ τὴν γράσῃ μόνον τὸν διὰ τὸ προσεχές μάθημα, ὁ Γιαννάκης ἐστράφη πρὸς τὸν Παῦλον, τὸν παρακαθήμενον συμμαθητὴν του, καὶ τοῦ εἶπε:

— Σεβρίζεις τί; αὐτὴ ἡ Ἀλεπού δὲν ἦταν καθόλου πονηρὴ!

Δέν ἦταν πονηρὴ! ἡ Ἀλεπού; αὐτὴ, ἡ ὅποια θεωρεῖται ὡς τὸ πονηρότερον τῶν ζώων; αὐτὴ, τὴν ὅποιαν ὁ Αἰσωπος μᾶς παριστᾷ πάντοτε ὡς ἐπινοοῦσαν κάθε τέχνασμα διὰ «νὰ τα βγάλῃ πέρα»;

Ὁμολογουμένως ἡ αὐθάδεια ἦτο μεγάλη, ἐκ μέρους τοῦ Γιαννάκη, ἐνὸς παιδιοῦ ὀκτὼ μῶλις χρόνων!

Διὰ τοῦτο ὁ συμμαθητὴς τοῦ Παύλου, ὀλίγον μεγαλύτερος, τῷ ἀπεκρίθη σιγά:

— Μπᾶ! ὦστε σὺ εἶσαι πῶ πονηρὸς ἀπὸ αὐτῆ;

— Στάσου νὰ ἰδῆς, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἤρχισε νὰ φυλλομετρή μὲ ζήλον ἀσυνήθην τὸ βιβλίον του.

Ἀπ' οὗ ἠρξάνθη πολλὴν ὥραν, ἐσταμάτηεν ἔξαφνα εἰς τὴν σελίδα ποῦ ἤθελε, καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ζωνηρῶς.

Ὁ Παῦλος, ἐκπληκτος, ἐκόπταξε μὲ τὴν ἄκραν τοῦ μπιτοῦ του τὸν τίτλον τοῦ μῦθου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο νὰ ἐλκύνῃ τόσο πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ συμμαθητοῦ του. Ἦτο «Ἀλώπηξ καὶ Τράγος».

Καθὼς ἐνθυμεῖτο, εἰς αὐτὸν τὸν Μῦθον, ἡ Ἀλώπηξ μεταχειρίζεται τὴν ῥάχιν τοῦ Τράγου διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ βιβλίον φρίαρ, εἰς τὸ ὅποιον κατέβησαν καὶ οἱ δύο διὰ νὰ πῶν...

— Νά, ἐπιθύρουν ὁ Γιαννάκης ἂν ἡ Ἀλεπού ἦταν πονηρὴ, τὴν ἤθελε νὰ φθίσῃ τὰ σταφύλια, καὶ ὄχι νὰ μας εἰπῇ ὅτι ἦσαν ἄγουρα! Ἐγὼ ἑστῆ θεία της, θὰ ἐφώναζα τὸν Τράγο διὰ νὰ με βοηθήσῃ νὰ βεβῶ ἑστῆν κληματαριά. Πᾶς τὴν ἀνεῖθατε καὶ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

Ὁ Παῦλος ἠναγκασθῆ νὰ ὁμολογήσῃ ἀπὸ μέσα του, ὅτι ὁ Γιαννάκης ἦτο πονηρὸς ὅσον καὶ ἡ Ἀλώπηξ...

Μετὰ μίαν ὥραν, ὅταν ἐφευγὰν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἐπέρασαν ἀπὸ μίαν κληματαριά. Τὰ σταφύλια ἐρέμαντο ἄφθονα, ὠριμα, κατακόκκινα. Ὁ Παῦλος, γελῶν, τὰ ἐδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν Γιαννάκη.

— Τὶ κόκκινα ποῦ εἶνε! εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Βέβαια, αὐτὰ δέν εἶνε «ὄμορφες»... ἂ, κάθε ἄλλο! Ἐλα, Παῦλε, βοήθησέ με. Θάναδῶ ἑτοὺς ὄμους σου καὶ θὰ τα φθίσω.

Πραγματικῶς, ὁ Γιαννάκης ἀναρριχᾶται εἰς τοὺς ὄμους τοῦ συμμαθητοῦ του καὶ φθάνει τὰ ὠρία σταφύλια.

Ἦρχισε μάλιστα νὰ τὴν κόπῃ...

Ἐξαφνα ὅμως ἀκούεται μία φωνὴ τρομερὰ, καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τῆς κληματαριᾶς παρουσιάζεται, ὀπλισμένος μὲ ἕνα χονδρόξυλο καὶ ἀκολουθοῦμενος ἀπὸ ἕνα πελώριον σκύλον.

Πανικός! οἱ συμμαθηταὶ τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Παύλου, οἱ ὁποῖοι προθύμως θὰ ἰδέχοντο νὰ συμμαρτυροῦν τὰ σταφύλια, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν τύχην τῶν συλληφθέντων, τρέπονται εὐθὺς εἰς φυγὴν... Ὁ Τράγος καὶ ἡ Ἀλώπηξ μένουσιν κάτωθεν τῆς κληματαριᾶς, ἀπειλοῦμενοι ἀπὸ τὸν ἀνύρωπον μὲ τὸν μεγάλο σκύλον. Τότε ἐκεῖνός τους πέρνει ἀπὸ τὸ αὐτὸ καὶ τοὺς παραδίδει εἰς ἕνα ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὰ σπίτια των καὶ νὰ διηγηθῇ εἰς τοὺς γονεῖς των τὸ κατόρθωμά των. Φαντασθῆτε τί ὑποδοχὴ τοὺς ἐγένεν ἐκεῖ!

Τὴν ἐπαύριον, εἰς τὸ σχολεῖον, οἱ μαθηταὶ ἀπαγγέλλου τὸν Μῦθον. Ἐξαφνα ὁ διδάσκαλος στρέφεται πρὸς τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν Παῦλον, καὶ τοὺς λέγει:

— Τοὺς μῦθους πρέπει νὰ τοὺς διαβάσετε πάντα ὡς τὸ τέλος, καὶ νὰ προσέχετε εἰς τὸ διδάγμα των καὶ εἰς τὸ ἐπιμύθιον. Παραδειγματὸς χάριν, εἰς τὸν μῦθον ὅπου ὁ Τράγος βοηθεῖ τὴν Ἀλώπηκα, γίνεται θύμα τῆς καλωσύνης του. ἂν ὁμως ἐδοθοῦσε τὴν Ἀλώπηκα νὰ κόψῃ τὰ ξένα σταφύλια, ἴσως θὰ τον ἐπιαναν μαζὶ της καὶ θὰ ἐτιμωρεῖτο ἢ θὰ ἐντροπιάζετο καὶ αὐτός. Κάθε πρᾶγμα πρέπει νὰ βλέπωμεν πᾶς τελεῖδναι.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 74ος

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλοδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1902.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεται καὶ προκηρύσσεται ὁ Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδωροῦμένων ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαιρῶς ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοῦ ἀναγεγραμμένους εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οἱ ὅποιοι παραμένουν οἱ αὐτοὶ δι' ὅλους τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων.

Βραβεῖα θετιμωρηθῶν ὀφεισμένα διὰ τοὺς μεγάλους Διαγωνισμοὺς, τὰ ὅποια βλέπε ἐπίσης εἰς τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1-2, σελ. 10).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ παππᾶς: — Πάντοτε, παιδί μου, νὰ πρᾶμιε τὴν ἀλήθειαν...
Ὁ ἔγγονος: — Μὰ! καὶ ἐγὼ ὡς τώρα ἐπροσιμοῦσα τὸ Σύνταγμα!

Κατάληξ ἀπὸ τῆς «Ἀφῆας Καρδίας»

Ὁ μικρὸς Μπάμπης πρὸς τὴν ἀδελφὴν του: — Εὐγεῖα, ἄρα τελειώσῃ ἡ Πηγὴ (ἡ ὑπερβία) τῆ δουλειᾶς της, νὰ μου πῆς.
Μετὰ πολλὴν ὥραν:
Ἡ Εὐγεῖα: — Μπάμπη, ἡ Πηγὴ ἐτελείωσε.

Ὁ Μπάμπης: — Ζωὴ σὲ λόγου σου!
Κατάληξ ἀπὸ τῆς «Ἀσπιδόμαχου»

— Κρίμα, Ἐλένη, λέγει ὁ Τοτὸς πρὸς τὴν ἐξαδέλφην του, νὰ γεννηθῆς εἰς τὴν Λακωνίαν καὶ νὰ εἶσαι ἕτσι εὐάρετη!

— Μετ' ὀλίγον:
Ἐλένη, ὅς μου εὐχέσαι Διάπλασι.
Καὶ ἡ Ἐλένη:
— Μολῶν λαθεῖ!

Κατάληξ ἀπὸ τῆς «Μυστηριώδους Φύσεως»

Ἡ θεὰ τῆς μικρᾶς Μαρίας τῆς λέγει νὰ τρώγῃ φρωιὰ διὰ νὰ κοκκινίσῃ.
Ἐκεῖνη ἤρξασεν ἀμέσως νὰ τρώγῃ μὲ ἀπληστίαν, καὶ μετ' ὀλίγον ἠρώτησε:

— Ἐκοκκίνησα, θεά;
Ἐστῆ ἀπὸ τῆς «Ἀνθυμίνης Ἀμυγδαλῆς»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἡ ΠΩΣ ἐπεράσατε εἰς τὴν ὥραν Πρωτομαγιά, ἀγαπητὰ μου παιδιά; Ἐπῆλθον διὰ τὸ μου περιγράφει τὰς ἐκδηρᾶσις σας.

Δὺς εὐμορῆα μοῦ γράφετε σήμερον τὸ Σερπαντίν: πῶτον διὰ ἤθελεν ἡ ἔδδομις νὰ ἔχῃ δύο Σάββατα καὶ νὰ μὴν ἔχῃ Τρίτην; δεύτερον διὰ τὸ φυλλοδῖον εἰς τὸ ὅποιον βλέπει καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου, τοῦ φαίνεται μεγαλύτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα... Τί φρονεῖτε; ἐγὼ νομίζω διὰ ἴσθε σύμφωνοι — Ὁ κ. Φαίδων εὐχαρᾶται τὸ Σερπαντίν δι' ὅσα γράφει περὶ τῶν τελευταίων ἐπιστολῶν σου.

Ἡ ἐπιστολή σου, Σεμνὴ Κόρη [ΕΕ], μοῦ ἤρσεν ὅπως κἀντοτε, οὔτε μὲ ἐνοχλεῖ καθόλου τὸ διὰ πραγματεύεται ἐν ἑνὸν θέμα διὰ τὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ γράφῃ κανεὶς χίλια δύο; Ὅσον διὰ τὴν προκλήσιν σου ἐγερσιν, ἡ ὅποια πραγματικῶς εἶνε χαρὰ καὶ ὕψις, σὲ συγχαίρω ὀλίγοι φίλοι μου, νομίζω διὰ τὰ σηκῶνται ἀπὸ τὰς τέσσαρας καὶ τέταρον.

Εὐγῆ, Πάλλουσα Καρδία, διὰ τὰς προόδους σου εἰς τὴν φωτογραφίαν. Εἶμαι βέβαια διὰ τὴν τελειοποιήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν τέχνην, καὶ μὲ τὴν καλαισθησίαν σου ἔγχεσι, θὰ κἀμῃ μὲ τὸν καιρὸν ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα. Σὲ συμβουλεύω νὰ φωτογραφῆς εὐμορᾶ ἐξοχικὰ τοῖα, καὶ νὰ μάθῃς νὰ μεταχειρίζεσαι χαρτὶ βαμβῶν (μὰτ). Γράφε μοι συχνότερα καὶ ἔχε μὲ ἀνήμερον εἰς τὰς προόδους σου.

Βέβαια, Κωματίτζουσα Θάλασσα, ὁ φυσικὸς καὶ ὁ συνήθης χαρακτὴρ εἰς μίαν ἐπιστολὴν εἶνε ὁ καλλίτερος. Ἀπ' οὗ σε συνέκρινε τὸσον ἡ ἐπιστολὴ τῆς μικρᾶς Ἀνας, στελεθε διὰ τὴν εἶνε εἰς τὸ φροντιστήριον τῶν Νηπίων, διὰ τοῦ Παρθενάγειον Χιλ. Εἰς τὴν ἐπίστα μὲ τὴν φίλην σου Α. Δ. προτιμῶ νὰ μὴ ἐπέμβῃ καθέναι ἀγαπᾷ τὴν ἰδιαιτέραν του πατριδὴ καὶ ἡ ἀγάπη κἀποτε τυρῶσιν.

Ὅστε λοιπὸν, Κρόταλε, ἡ φιλοδοξία σου εἶνε νὰ γεμίσῃ ἐν τετραδῖον ἐκ 500 σελίδων μὲ ποιήματα, — ἰδικὰ σου, ὄχι κλεμμένα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, — καὶ ἔπειτα, μετὰ δύο-τρία χρόνια νὰ διαλέξῃς διὰ νὰ ἐκδώσῃς ἐν βιβλίον διὰ μὲ στίχους. Ἡ ἰδέα σου δέν εἶνε κακὴ, ἀλλὰ οἱ στίχοι σου δέν εἶνε τὸσον καλοὶ. Πρέπει νὰ μάθῃς πρῶτα στιχογραφίαν. Ὅπωδῆσοτε τὰ ποιηματάκια σου εἶνε ἔξυπνα φαίνεται διὰ ἔχεις εὐφυῖαν, ἀλλὰ βλέπεις διὰ αὐτὸ δέν ἀρκεῖ.

Ἡ Μανταρινόραφός μου δηγηταὶ σήμερον τὰ εἶς, περὶ μίας μικρᾶς φίλης μου: «Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐγέννησεν ἡ γὰρὰ μας τέσσαρα χαριτωμένα γατάκια, ἐκ τῶν ὁποίων μόνον τὰ τρία ἔνοιαν τὰ μάτια των. Ἡ Ἀνδρεία Σουλιδίτις, ἀπελπισθεῖσα διὰ περιμένῃ διὰ νὰ ὀφθῇ τὰ μάτια του καὶ τὸ τέταρτον, ἀπεφάσισε νὰ το ἀνταλλάξῃ μὲ... τὸ παιδάκι μίας γειτόνισσας. Πηγαίνει λοιπὸν καὶ τῆς λέγει μὲ τὴν μεγαλητέραν σοβαρότητα: «Κυρὰ Χρυσούλα, μᾶς δίνεις τὸ παιδάκι σου νὰ σου δώσωμε τὸ γατάκι μας; — Μὰ γιατί; — Γιατί δέν ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ το βαρβήθηκα.» Δηλαδή, οὔτε τὸ γατάκι δέν ἔβλεπεν εἰς ἀντάλλαγμα τοῦ παιδιοῦ, ἂν δέν ἦταν στραβὸ! Καὶ αὐτὸ, διότι, καθὼς μας ἔλεγεν ὕστερα, τὰ παιδάκια φωνάζον περισσότερο ἀπὸ τὰ γατάκια καὶ θέλουν ὅλο ἀγκαλιὰ! — Μὰ ὅταν νὰ ἔχῃ καὶ δίκην ἡ Ἀνδρεία Σουλιδίτις! Νά μοῦ τὴν φιλῆσῃς γλυκὰ καὶ νὰ τῆς πῆς διὰ χαίρω ποῦ τῆς ἀρέσει τὸσον ἡ Κυρία Τρομάρα».

Εἰς τὰ τετραδία σου τῶν Μ. Μυστικῶν, Μικρὰ Βιοβίωσις, ἐσοκκίλεις πεντάλεπτον γραμματόσημον, ἐν ᾧ ὁ Κανονισμὸς ὀρισμένως λέγει δεκάλεπτον. Ὅσα λοιπὸν τετραδία μοῦ ἐστειλες εἰς τὴν ἑσπέραν, τὸσα πεντάλεπτα μοῦ ὀφείλεις.

Τριπέλατε Κέρβερε [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ἐπιστολήν. Εὐχόμην νὰ συναρῆς πάλιν τὴν εἰκογένειάν σου, διὰ νὰ εὐχρῆς τὴν ἡσυχίαν σου καὶ νὰ μου γράφῃς συχνά. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαρᾶται δι' ὅσα γράφεις διὰ τὰς ἐπιστολάς σου, καὶ ἡ μικρὰ Κική διὰ τὰς γραμματόσημα, καὶ ἐγὼ διὰ τὴν κάρταν. Μὲ ἐρωτᾷ τί σε συμβουλεύω νὰ σπουδάσῃς, ἀπ' οὗ ἔχῃς κλίσιν εἰς τὸ στρατιωτικὸν καὶ εἰς τὴν Μουσικὴν. Νὰ πρᾶμιε καὶ ἐκεῖνα διὰ τὸ ὅποιον αἰσθᾶσαι τὴν μεγαλύτεραν κλίσιν. Μόνον ὁ Ἀναστάσιος θὰ σου ἀπαντοῦσε νὰ γίνῃς στρατιωτικὸς... μουσικὸς, διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃς καὶ τὰς δύο κλίσεις.

Πολὺ ἐλυπήθην διὰ τὰ δυστυχήματά σου, Βιωμαρῆ, καὶ εὐχόμην εἰς τὸν ἀδελφόν σου ταχεῖαν ἀνάρρῃσιν. Ἀλλὰ διατὶ λέγεις διὰ δέν σ' ἐξέτιμησα δένοντας; Αὐτὸ δέν το ἐνοῶ. Πᾶτε μοῦ ἔγραψες καὶ δέν σου ἀπήντησα; Καὶ ἂν κάποτε δέν σε ἀνέφερα μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, τοῦτο σημαίνει διὰ δέν το εἶχες σημειώσῃς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθῶν εἰς τὸ προσεχές.

Κελερῖουσα Πηγὴ, καλὰ λέγεις διὰ μ' εὐχαρᾶται ἡ συχνὴ ἀλληλογραφία μετὰ τῶν φίλων μου καὶ καλὰ κἀμῃ νὰ μου γράφῃς συχνά. Αἱ πληροφορίες σου ἦσαν πάρα πολλὰ καὶ ἀναγκαῖοι καὶ μὴ τὰς δημοσιεύσωμεν ὅλας. Ἐπειτα, προτάσεις Μ. Μυστικῶν μὲ τὸ ὄνομα δέν εἶνε δεκταί.

Πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ ἐπιστολή σου Πικραμένη Καρδούλα [ΕΕ]. Κρίμα ποῦ δέν ἔχω τόπον νὰ ποσπᾶσω τὰ ὠρία ἐκεῖνα περὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Εἶδα τὴν χαρὰν σου ποῦ ἔλαβες ἐπιστολὴν τῆς Ἀφῆας τῆς Κερκίρας μὲ τὴν φωτογραφίαν της, καὶ τὸ παρῖπονόν σου διὰ ἐν ᾧ ἐδέχθης τὴν ἀλληλογραφίαν ποῦ σου ἐπρότεινε τὸ Κόκκινο Καυλάκι, ἀκόμη δέν ἔλαβες γράμμα του. Ἄς εἶνε ὄμοια, ἐπιπῶ διὰ τὸ λάβῃ. Πολλὰς εὐχαριστίας ἐκ μέρους τοῦ κ. Φαίδωνος, ὁ ὁποῖος, βλέπεις, ἔχει καλὸν μνημονικόν... διὰ τοὺς καλοὺς.

Τὴν χορὰ! ἡ φιλικότης μου Ἀναστασία Δ. Μαρμαροῦ (Ἑλληνικῆς Σημαίας), μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς ἀραβιδῶνας τῆς μὲ τὸν κ. Γεωργίου Κ. Φαρμακίδη, παλαιόν μου φίλον καὶ συνδρομητὴν. Τοὺς φαίνω μὲ τὰ καλλίτερα λουλούδια τῆς καρδίας μου, καὶ τοὺς εὐχόμην νὰ στεφανωθῶν γρήγορα καὶ νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς.

Καλὸ Διάβολο [ΕΕ] διὰ τὴν ὥραν περιγραφῆς τῆς ἐκδηρᾶσις, τὴν ὅποιαν ἐκείνα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν.

Βέβαια, Κωπηλάτις Κύθρου, εἰς τὰς μικρὰς πόλεις αἱ θρησκευτικαὶ ἐσπέραι ἔχουν ἄλλο θέλημα καὶ ἄλλην ποίησιν. Εἶδα μὲ μεγάλην μου χαρὰν διὰ τὴν ἐπιπῶσιν ὁ γραφικὸς σου χαρακτὴρ. Τὰ γράμματα τῶρα εἶνε στερογυλωτέρη, μεγαλύτερα, πλέον ἀναγνώσιμα. Ὅλιγον ἀκόμη καὶ θὰ γίνῃς εὐλόγοι.

Καὶ ὅμως, Ἀνατέλλων Ἀστὴρ, αἱ ἐπιστολαὶ σου δέν μοι ἐφάνθησαν ποτὲ ἀκαταίτητοι. Ἐπειτα, ὅταν γράφῃ κανεὶς πρὸς στενήν φίλην ὅπως ἐγὼ, εἰμπορεῖ νὰ εἰκονογραφῆσῃ καὶ τὴν ἐπιστολήν του. Δέν ἐνθυμίζομαι τὸς ἐπιστολάς τοῦ Κεντριῶ, ποῦ ἦσαν πάντοτε γεμάται ἀπὸ ὀφθαλμογραφίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ Κεντριῶ, ὅταν γράφῃ πρὸς ξένους, δέν διακασμεῖ βέβαια τὰς ἐπιστολάς του μὲ εἰκόνας.

Καρδινάλε Ρισελί, ἔλαβα ὅλας σου τὰς ἐπιστολάς καὶ συνεπεροφθῆν. Σοῦ ἐγρυπῶ λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλατοῦ. Ἀλλὰ διατὶ νὰ το ἀλλάξῃς; τὸσον γρήγορα; — Ὅς ἀρκικὰ θέλεις νὰ σου σημειώσω τὸ μισοφύγγαρον μ' ἕνα ἄστρον. Δυστυχῶς εἰς τὸ Τυπογραφεῖον δέν ἔχουν τέτοια στοιχεῖα.

Καὶ ποτε διὰ κατακαθῆς εἰς τὸ Σχολεῖον τῶν πόθων σου, Σιωπηλὴ Νύξ; τὸν Σεπτέμβριον; Μάθε, διὰ νὰ χαρῆς ἀκόμη περισσότερο, διὰ καὶ εἰς τὰ δύο αὐτὰ Σχολεῖα ἔχω πολλὰς φίλας, καὶ διὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀνάγνωσις τοῦ φυλλοδίου μου, καὶ ἡ Ἀλληλογραφία καὶ δια.

Ἐγχερῖουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἡράσιον Χαβιάρη (Π.Μ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλετα) διαγωνισμὸς Διηγήματος διὰ προκηρυχθῆ εὐ-

θὺς μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ περιουσοῦ) Κόντε-Σπουργίτην (Κ.Π. θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ ἐσπέρὰ τοῦ Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ) ὅλας μὰτ δέν γίνονται) Ποιμενίδα Μυρτῶ (Ι.Β. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον) καὶ Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων (* χαίρῶ ποῦ εἶνε καλὰ.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορία: ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης ἐρωτᾷ τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηναίων ἐν τῇ γυμνασίᾳ καὶ αὐτὴς, ἡ μόνον αὐτὴ τὸν γνωρίζει; — ὁ Ἐπιτακτέρας Σάμου ἀντιγερᾶ τὸν Ἐδελφὴν Ἀλέα καὶ ζητεῖ τὰρχικὰ του, διότι δέν τὸν γνωρίζει; — τὸ Σερπαντίν ἐρωτᾷ τὸν Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν πᾶς ἐπέρασε τὸ Πάσχα εἰς τὰς Σπέτσας; — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Φαλήρου ἀσπάζεται τὴν Καταραμᾶλλον καὶ τὴν πληροφορεῖ, διὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ μάθῃ τὸνομά του καὶ ἂς μὴν ἐνεργῇ ἀδίκως. — Βέβαια ὁ Μαθῶς πληροφορεῖ τὸ Κύνειον Ἀόμα διὰ τὸν γνωρίζει, καὶ ἂς του χρόπτη ἐνομά του; — ὁ Κυθαρηναῖος πληροφορεῖ τὴν Μαργαριτοφόρον διὰ εἶνε συμπολιτὴ καὶ τὴν βλέπει καθημέραν; — ὁ Χακὸς Κρίνος δέχεται τὴν ὑπὸ Προδίκου τοῦ Λίου προβαθεῖαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμῖνε ἐπιστολήν του; — ὁ Χακὸς Ὀδρανὸς ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Γουμασιῶν Χίου; — ἡ Ἀλὴ τῆς Θαλάσσης πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου διὰ νομίζεται Ἀνδραμάχη Φιλιππου, εἰς Αἰγίου, καὶ διὰ ἤλλαζε ψευδώνυμον; — ὁ Θεοσεῖ Πίνδιος χαιρετᾷ τὴν Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν τὴν ὅποιαν γνωρίζει καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἀνταλλάσῃ ἀκόμη δελτάκια, εὐχεται δὲ εἰς τὴν Μουσικὴν Φωνὴν ταχεῖαν στέφην καὶ βίον εὐτυχῆ; — ἡ Κελερῖουσα Πηγὴ ἀνασπάζεται τὸν Ἀρθοφόρον Κάνιστρον καὶ το εὐχαρᾶται διὰ τοὺς ἀσπασμοὺς του, ἀσπάζεται δὲ τὸ Ἀδελφὸν τῶν Πατησίων καὶ τὴν Στρομπουλήν Χορετρίαν; — ἡ Νεράιδα τῶν Σπετσῶν εὐχαρᾶται ποῦ τὴν Σιωπηλὴν Νύκτα διὰ τὴν συμβουλήν, τὴν ὅποιαν, λέγει, εἰς ἰδίαν πείρας βεβίως, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ της δώσῃ; — τὸ Ζεζάνιον Γουμασιῶν ἀσπάζεται τὸν Νάυτην τῆς Ναυαρχίδος; — ἡ Πικραμένη Καρδούλα ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν Ἰεσῶν; — ἡ Κωπηλάτις Κύθρου ἐρωτᾷ τὴν Ὀνειροπόλον Ψυχὴν ἂν καὶ ποτε θὰ ἐπιπροσθῇ τὴν Κεπαριοσίαν, διὸ ἐπιθυμῆ νὰ τὴν γνωρίσῃ; — τὸ Κίτρον Καναρίνι ἀσπάζεται τὴν Θεὰν τῆς Γεωργίας; — ἡ Κελερῖουσα πληροφορεῖ τὴν Ἀδελφὴν τῆς Κερκίρας διὰ, ἐν ἤρσῃς νὰ της κλειδίση, ἦτο πρὸς ὀφθαλμογραφίαν τῆς ἄλλως τε «τώρα ἀνθίζον τὰ κλαδιά καὶ πετοῦνε τὰ πουλιά» — ἡ Νουσαλγόσσα Ἑλληνικῆς ἀσπάζεται τὴν Κιαικὴν Μαργαρίταν, τὴν ὅποιαν ἐρωτᾷ διὰ τὴν γυμνασίαν τῆς ἐγραφε τὸσον καιρὸν, καὶ τὴν Μέλλουσαν Καλόγγ

μὲ τὸν Φιλελεύθερον Ἑλληνα, Ἥμεραν τῆς Ἐλευθερίας, Νουταλὸν Ἑλληνα, Νουταλ- γροῦσαν Ἑλληνίδα καὶ Ἑλληνικὴν Διόθη- μα:—ὁ Κουασιμὸς μετὰ τὴν Περίλοπον Κερ- κυραῖαν καὶ Πογκιοῦνην Κερκύρας—ὁ Σια- κὸς ἔφρονε μετὰ τὸν Σοφὸν Πιττακὸν, Νικτο- κέρακα καὶ Σιακὴν Πανσέλιον—τὸ Μολδὸν Λαβὸ μετὰ τὴν Γλυκίαν Πατρίδα—τὸ Σκαλι- στήρι μετὰ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον—ἡ Διονυ- σία Παγὴ μετὰ τὴν Μαρίδα τοῦ Ἑβρίλου, Κω- πηλάτιδα Ἐύθρον, Φιλόδοξον Ἑλληνίδα, Ἀταθύριον Ρόδου καὶ Ζουλέικαν—ἡ Μονω- εὐς μετὰ τὴν Ἀθάραν Καρδίαν, Ἐρίαν τοῦ Δου- ράβου, Ζωφρὰν Φλόδα, Ἀριστοκρατίδα Ρουμανίδα καὶ Αἰγίδα—ὁ Ἀββακοῦμ μετὰ τὸ Ἴ- λιον Μέλαθρον καὶ Δρόσον τῆς Ἐρήμων—ἡ Ὀνειροπόλος Φογὴ μετὰ τὸ Γωνιάσιον Χίου, Μαῦρον τῆς Βερατίας, Νέμον, Ἀβελ καὶ Φι- λικὸν Ζέφυρον—τὸ Λευκὸν Κόϊτον μετὰ τὸν Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου, Κουασιμὸν, Διαφυρ- οβήσαν Ἑλλίδα, Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας καὶ Δρόσον τῆς Ἐρήμων—ὁ Παιρόβλιος Κόλ- λος μετὰ τὸν Κερασιὸν Κόλλαν, Συμφραϊκὸν Κόλλαν, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάκης, Ἀγγελοῦ Ἀγγελοῦν καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἐουφίας—ἡ Μικρὰ Ἀμαλὸν μετὰ τὴν Βάλιασαν τῆς Ἀν- δρου καὶ Συριακὴν Σανθούλαν—ἡ Τσιγγα- ρέλλα μετὰ τὸν Κάλικα Ρόδου, Μιραντὰ καὶ Μαρραρισφόρον—ἡ Μαύρη Προσωπιδόφορος μετὰ τὴν Κόκκινην Ἐσχόην, Παρωμένον Κα- κάσον, Δροσερὰν Ἐσπεραν καὶ Στραχωμέ- νον Ποντικὴν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλικὸ στέλλει ἡ Διάπλα- σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀγγελοῦ τῆς Ἀ- γράπης, (βλέπετε ἀπὸ τὰς Πληροφορίας, ὅτι σε γρηφίω σὸν τὸ κηλικιακὸν ἔσπερον πού λέγουσιν ἀπὸ ἑμοῦ δὲν σημαίνει ὅτι ἤμπορεῖς νὰ μὴν ὑπογράψῃς τὰ ἐπιστολάς σου;) Ἐπτακατέ- γαρον Σάμιον, Ἀστέρα τοῦ Φαλήρου (ἔστειλε χαιρὰ πού μ' ἐνθυμήθης ὕστερ ἀπὸ τὸσα ἐμπό- δια: τώρα δὲ μου γράφῃς συχνότερα); Λεωτί- δαν Ἐ. Παυλίτην (τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ὡ- ραί: ἀλλ' ἡ πληροφορία περὶ τῆς δὲν τον ἐρω- τῆς ἀπ' εὐθείας:) Βίκτωρα Οὐγγῶ, Θεσεία Δ. Λεβέριον (ἔλα λοιπόν, τί κάθεται; πρέπει νάφινῃς τοὺς ἄλλους νὰ σε περνοῦν ὅταν ἤμπο- ρῆς δεῖξαι τὰ νὰ τους φάσῃς); Ζάμπαν (περὶ τῆς διαρκείας τῶν ἐρευνῶν διηγημάτων εἶπα εἰς προηγούμενον φύλλον) Ἑλλήνη Βώρσε, (χαιρὸν πού ἔγινες καλὰ, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς καὶ μετὰ τὸ χεράκι σου); Βίκτωρα τῶν Μαῦρον, Κυθαθηραῶν (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσχέ: σου ἔστειλα τὰ τετράδια:) Χι- κὸν Κρίτον (ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσω ἔλας αὐ- τὴς τὰς πληροφορίες! θὰ ἤθελα μισὴν στήλη, τοὐλάχιστον ἕτον διὰ τὰ προβλήματα, τί νὰ σου κάμω ἀρ' οὐ δὲν συμφοροῦμαι μετὰ τὸν Ὀ- δηγόν); Κλάδον Μυσιόνης (δὲν ἤξευρον διατί δὲν σου ἀπήντησεν ἀκόμη μ' ἐρωτῆς ἀν σε δέ- χωμαι ὡς συνεργάτην: τί θέλεις νὰ σου ἀπαν- τήσω; δὲν ἐδιδάξασαι λοιπόν τὸν Ὀδηγόν); Λε- ακὸν Οὐρατὸν, Νεράιδαν τὴν Σπετοῦν (κα- λῶς ἤλθες: καθόλου δὲν μου κακοφαίνεται πού σου ἀρέσει καλλίτερα ἀπ' ἔλα ἢ Ἀλληλογρα- φία: καὶ ἡ μουνησούρα συχωρεμένη!) Ποντακο- νήσι Κερκύρας (ἔστειλε: ἂν ἔγω εἶμαι πολὺ ευχαριστημένη πού σ' ἔεξα φίλον) Χαζοφι- λόσοφον (ἔστειλε: χαριετισμοὺς εἰς τὸν κ. Νωμάρχον σας, τὸν πρῶτον συνδρομητὴν μου δὲν ἐνόησα τί θέλεις νὰ σου ἀπαντήσω περὶ Κα- τολοσοφίας); Γεννάσιον Χίου, Καρδίαν τῶν Ἑλλήνων ([EE] διὰ τὴν ἐδουσιώδη ἐπι- στολήν: διὰ τὴν δέσμον τῶν Μ. Μουσικῶν δὲν ἤδρα τὸ ἀντίκειναι: μήπως πρέπει νὰ το περιμέ- νω διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς;) Λευκὸν Ἰακύνθον (λαμπρὰ ἡ ἰδέα σου! εἰς τὸ Δαχεῖον τοῦ χρό- νου θὰ βίλω χωρὶς ἄλλο καὶ καμμίαν φωτογρα- φικὴν μηχανήν, μικρὸν βεβαίως βίβι δὲν εἰμ- πορῶ μεγάλην) Ἐξόριστον Ἑλληνα (ἀπὸ τὰ

Παῖδ. Πνεύματα πού μου, ἔστειλες, μερικὰ ἤσαν ὠραία καὶ θὰ τα δημοσιεύω) Ἀββακοῦμ (αἱ παρχαγελίαι σου ἔξετελέσθησαν:) Κίτρον Καταρίνη (καὶ τοῦ χρόνου μετὰ τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ ὕψην) Ἀρὸν τοῦ Πατρασοῦ (ἔστειλε:) Κελοιδότρον, Ὀμῆλιν (τὸ τετράδιόν σου ἐστάλη: ἂν ἐλήθῃ ἄλλο ἢ ἂν ἐλάθῃ ἐγὼ δὲν ἤξευρον νὰ σου εἴπω τὸ Λευκὸν ἔσπερον θὰ μὰς πληροφορήσῃ) Ἐυέλιν Ἀλῆα (μὰ ποῖα εἶνε αὐτὴ ἡ συνδρομητρία πού θέλεις: νάκαλλῆξες Μ. Μουσικά; ἂν δὲν γωρίζω τὸ ψευδώνυμὸν τῆς πῶς εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύσω τὴν πρότασιν;) Ἀπολεσθέντα Παράδοσον (ἔστειλε δ, τι ἐξή- τητες: εἰλήσέ μου τὸν μικρὸν σου ἀδελφὸν καὶ εἶπέ του νὰ μὴν εἶνε Τραμάρας:) Ἰσοκαλλότρον Ἑλληνίδα (ἂν ἔγω πάντοτε εἶς ἐνδὸν ἀπα. τῶ, καθὼς βλέπετε: ἄλλα εἶνε εἰς τὰς ἱστορικάς, τὰς ὁποίας γράφει ὁ κ. Παπαδόπουλος) Ἀθα- νάσιον Παλιτάδην (κάμε λοιπόν νὰ γίνῃς γρη- γωρα καλὴ καὶ νὰ καταγίνῃσαι εἰς ἔλα:) Ἀθῶ- αν Καρδίαν ([EE] δι' ὅσα γράφετε περὶ τῆς Βοεροπούλας:) Ἡ. Π. Παῦρ (ἔστειλε:) Καρ- διογενέτην (ἔστειλε:) Ἑλληνοπόλλαν (δὲν τὰ βραδεία τῶν Εὐσέμων δὲν συμπειραμβά- νονται εἰς τὸ ἄθρονον) Οἰδίποδα Τέρανον (μὲ τὰ συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάππου σου) Πλοῖον τοῦ ἀνοθέως (βραδείον ἔστειλε: [EE] διὰ τὴν ἐπιστολήν: πολὺ ἐγέλα- σα μετὰ τὴν Πρωταπριλιάν:) Ἀνεγίνθη (ἔγω βίβια δὲν τὸ εἶπα!) Κορινθιακὸν Ἄμμα (νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον:) Κίτρον Ἀ- μα (οὐτὸ σὺ ἀπ' οὐ εἶπες τὸνομά σου, διὰ γρηφὸν μάλιστα, εἰς τὸ φίλον μὰς Ρ. Π. αὐ- τὸς θὰ το ἀνεκλινοῦσιν) Ναυσιπῶν ([E] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς ἐκδρομῆς:) Ναυαδρὸν Καρδίαν (ἔλαδον ἀργά: ὥστε εἰς τὸ προσχέ:) κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 28 Ἀ- πριλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσχέ:.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Ἰουλίου.
 Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γράφωσιν εἰς λύσεις τῶν αἰ διαγραφέντων, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφριῶν μὰς εἰς φαιλίλους, ἐν ἑστέροις τιμαῖσι 50 φράκτα καὶ κέρματα α. 1

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων
 [Κατὰ ἐνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ παρόντος φυλλαδίου ἀρχεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀύσεων.]

178. Λεξιγράφος.
 Πέρνω ἔστη σερὰ: ἕνα γράμμα, ἕνα μέλος, ἕνα κἀτι που κατὰ, ἄλλο ἔσπερον, — τὸ ἐνόησον ἔσπερον, καὶ χωρὶς νὰ εἶμαι γλυπτής, ἄγαλας ἐναστατη- λῶνα

Ἀθηναῖον που ἐδοξάσθη ἔσπερον ἀρχιεπὸν τῶν καιρῶν.
 Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀγγελοῦ Ἀγγελοῦ

179. Στοιχειώδη γράμμα.
 Ἀπὸ νῆσον τῆς Ἑλλάδος ἕνα γράμμα ἂν ἐπα- θῆ τὴν ἰδέαν ἔσπερον πρῶτον. [ἔσπερον:] Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Παυρίτου Ἀγγελοῦ

180. Αναγραμματισμὸς.
 Εἰς τὴν ἐσχόην μ' εὐρίσκεις Ὅπως ἔγω εἶν μέλιον Ἄλλ' ἂν μ' ἀναγραμματισγῇ Κἀτι τι μικρὸν θὰ γίνω.
 Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Βίκτωρος τοῦ Μαῦρου

181. Ἀλέγνμα.
 Ἐυρίσκει κανένα ποταμὸν Νὰ εἶνε ὄνομα ἐθνικόν; Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς

182. Μυστικαὶ Ἐρωτήσεις.
 Ὁ Διδάσκαλος: —Τὶ μέρος λίγου εἶνε τὸ... Ὁ Μαθητῆς: —Ὁ ὄμοια ἐπίβητον. Ὁ Διδάσκαλος: —Μπᾶ!.. καὶ πῶς κέρμωνν τὰ τρία γένη; Ὁ Μαθητῆς: —Ὁ καὶ ἡ..... τὸ..... Ὁ Διδάσκαλος: —Μὰ τὸ ἀρσενικόν, ἀνδ-

ῆς, εἶνε μηχανήμα, τὸ θλιμὸν νῆσον καὶ τὸ οὐδέτερον καρπὸς!!!
 Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κωνσ. Δι. Μιλιῶου

185. Κλίμαξ.
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

184. Ἀπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις, ση- μαίνουσαι τὸ αὐτὸ. Κατόπιν, τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γωρικῶν ἐκάστης τῶν ἑνῶν λέξεων δια δύο ἄλλων, νὰ σχηματισθῇ ἀπὸ βίας μία καὶ ἡ αὐτὴ λέξις: ὄστω, ἄλλος, ὄσλος.

188. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.
 Τάριχά τῶν ζητούμενων πρῶτον αἰ τῆς Γραφῆς. Τὰ δὲ δευτέρα ἔσπερον πόλις τῆς Εὐρώπης θὰ εἴη. Καὶ πολέμαρχον ἠθῶν εἰς τὰ τρία θὰ εἴη: 1. Μία χώρα χρυσοφόρος. 2. Ἐκκοσθετὴ τῆς Μουσικῆς. 3. Εἶχε λίαντος καρβίαν. 4. Ψᾶτε ἔσπερον Βοτανικῆ. 5. Εἰς τοῦ Ἄδου τῶν κρητῶν. 6. Πόλις ἐκ τῶν Γαλλικῶν.

186. Φωνηενόλιπον.
 * -κμ-ν-πγ-νέρος
 Ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κέρματος

187. Γρίφος.
 3 x 10 1898 - 1899
 ΟΙ ἔλοι ὄρκοι
 Ἐστὶν ἐπὶ τῆς Ἀνακτῆς Δι Μιλιῶου

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀντίσεων τοῦ φύλλον 9

88. Διόνυσος (δύο, -νῆσον.) — 86. Λάθος (λῶ, θῶς.) — 87. Σοῦλι Φούλι.
 88. Α Π Β 89. ΚΥΤΟΣ
 Μ Α Ρ ΝΑΟΣ
 Υ Ι Ο ΝΑΟΣ
 Σ Τ Ε Ν Τ Ω Ρ ΤΙΤΟΣ
 Τ Ι Τ ΠΛΟΣ
 Η Ο Α ΝΑΡΚΗ
 Σ Ε Σ 90. Παραδείσιον (ἔσπερον ρόδον, δέν- δρον, εἰς. ἕνα, Σέρραι, ὄνος, ἄνθος: — 91. 8 τέχνα, 30 ροδάκινα. — 92. ΠΥΛΟΣ (Πάρος, ΜΥκονος, Μῆλος, Νάξος, Τήνος.) — 93. Οὐ ψευδομαρτυρήσει: κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυ- ρίαν ψευδῆ. — 94. Ὁ Πρόδικος ἦν σοφιστής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις ἔσπερον 10, διὰ δὲ τοῦ ἀσυνδρομητοῦ μὰς ἔσπερον 5 μόνον. Ἐλάττωσθε ἔσπερον 10 λέξεις, ἀπὸ τῆς καὶ εἰ κληρότεροι τῶν 10 κληρόντων ὡς 10 λέξιν.]

Εὐχαριστοὶ ἀνταλλάσσω εἰκονογραφήματα τα- χυδρ. δελτάκια μετὰ πᾶσιν τῶν χωρῶν μετ' ἀπαντήσεως ἀσφαλτοῦ. Διεύθυνειν ἐνανθύνω- σον. — Mr Georges Paphthanassopoulo, Alexandrie (Egypte). (B-31)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφήματα ταχυδρομικὰ δελτάκια. Ἀπάντησις ἀσφαλτοῦ. — Δις Μα- ρία Μεγαπάνου, Ἑθνικῆ Τράπεζα, Αἴγιον. Aegion (Grèce). (B-32)